

[Svend Auken]

åbningstale. Heldigvis har mange familier en lys tilværelse uden skygger: godt arbejde, god løn, god uddannelse, formue, børnene fra hånden, god bolig, godt helbred.

Men hvad med alle de familier, der har det skidt, alle dem, der føler sig menneskeligt, socialt og økonomisk presset? Hvor er de henne? Da de kaster mørke slagskygger ind over regeringens lyse idylbillede af samfundet, har man foretrukket at fjerne dem helt fra billedet. Det må være forklaringen på, at statsministeren stort set ikke omtaler den voksende arbejdsløshed, ungdomsarbejdsløsheden, de mange tusinde familier på varig hjælp eller sine egne nedskæringsforslag. Der tales om genopretning, vækst og modernisering, men regeringens egne forslag om forringelse af børnefamiliernes situation, anciennitetsreglerne i A-kasselovgivningen, indgreb over for de langtidslidende og nedskæringer på ungdomsarbejdsløshedsindsatsen nævnes ikke.

Der er i den tale ikke meget håb at hente for de 15.000-20.000 unge, der mangler en lære- eller en praktikplads, og deres forældre eller for de 45.000-50.000 familier, der er kommet på varig hjælp som følge af den særlige 9 måneders regel. Man er ikke indstillet på at lytte eller på at rette fejl. Tværtimod afviser man al tale om social genopretning vedrørende ophævelse af 9 måneders reglen, fornyet regulering af dagpengene, sådan at efterlønsmodtagere, arbejdsløse og syge kan få den samme indtægtsudvikling som andre grupper i samfundet, og afskaffelse af karensgenen, som socialdemokratiet har stillet forslag om.

Til gengæld har skiftende ministre haft posen fuld, når det gælder om at gøre noget godt for dem, der i forvejen har det godt. Lad mig nævne i flæng fra det sidste år: forslagene om skattefradrag ved aktieopsparing, fjernelse af jordskatter på produktionsjord, nedsættelse eller fjernelse af formueskatten, 50 pct. proportionalsskat for alle indtægter, også for de allerhøjeste, eller forslaget om konjunkturudligning, som skatteministeren – og det er jeg glad for – har betegnet som en af de største skattefiduser, man kan forestille sig. Eller hvad med gavechecken og løfterne til landbruget? Eller tænk på den hårdnakke modstand fra regeringens side mod at stoppe smuthullerne i skattelovgivningen, f.eks. leasingarrangementer! Alle disse for-

slag koster tilsammen milliarder, hvis de skal gennemføres. Det er derfor ikke rigtigt, når regeringen taler om, at den vil genopretning. Virkningen af regeringens politik er fordelingspolitik, hvor man billedlig talt tager fra de nederste 10 pct. for at give til de 10 pct. mest begunstigede.

Filosofien er tilsyneladende, at man skal gøre de stærke endnu stærkere, så de er stærke nok til at hjælpe de svage, og for at få råd til det må man gøre de svage svagere gennem besparelser, så de er tilstrækkelig svage til at fortjene de stærkes hjælp!

I en tale spækket med tal overrasker det, at tallet 315.000 ikke er nævnt. Det er regeringens eget økonomiske sekretariats skøn over ledighedstallet til næste år. Da regeringen tiltrådte, var den sæsonkorrigerede ledighed på 250.000. På de to første år vil arbejdsløsheden altså være steget med 65.000, og det i en tid, hvor den internationale udvikling gavner os her i Danmark. Årsagen til disse stigninger er altså rent dansk.

Mon ikke de fleste kan huske statsministerens og hans regerings bestyrtelse, da vismændene og OECD spåede mindst 320.000 arbejdsløse til næste år? Nu siger man selv 315.000, og det tal kan jo vise sig desværre også at være for optimistisk, fordi det bygger på en forudsætning om uændret beskæftigelse i det private erhvervsliv, hvor som bekendt formandskabet frygter, at der vil ske et direkte fald i beskæftigelsen på 16.000.

Regeringen sætter sin lid til udlandet, men er det realistisk at regne med en realvækst i eksporten på 6 pct. eller 17 mia kr. til næste år? Når man tænker på, at erhvervslivets relative konkurrenceevne hverken vil blive forbedret i år eller til næste år, er det svært at se realismen i regeringens forudsigelser. Jeg ved godt, at man siger, troen kan flytte bjerge, men kan statsministerens optimisme flytte markedsandele?

Det er i øvrigt en stor skuffelse, at de udenrigspolitiske problemer i statsministerens tale er behandlet så skævt og så stedmoderligt. De eneste internationale begivenheder, der konkret nævnes, er Afghanistan, Polen og nedskydningen af det koreanske passagerfly. På disse områder er socialdemokratiet enig i regeringens afstandtagen. Men for os er det beskæmmende, at man overhovedet ikke taler om amerikanernes krigsførelse i